ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ — ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ Δρ. 720, ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 360 — ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ £ 2, ΕΞΑΜΗΝΟΣ £ 1.5 — ΑΜΕΡΙΚΗΣ: ΕΤΗΣΙΑ $ 12, ΕΞΑΜΗΝΟΣ $ 7

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 13 ΜΑΡΤΙΟΥ 1937

ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ ΙΣΤ' — ΑΡΙΘ. 5279 | ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Δ. ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΥΡΙΩΤΗΣ | ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΛΩ ΑΡΙΘ. 3 | Τηλ. 30-221—30-222 — ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡ. 2

ΠΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΝΕΟΝ ΛΟΚΑΡΝΟ

Η επάνοδος του φον Ρίμπεντροπ, πρεσβευτού της Γερμανίας εν Λονδίνω, εις την έδραν του εκ του τελευταίου του ταξειδίου εις Γερμανίαν, όπου εξεφώνησεν εν Λειψία τον περίφημον λόγον του περί των παλαιών γερμανικών αποικιών, συνδέεται με την ελπίδα ότι θα επιδώση την από του παρελθόντος Νοεμβρίου αναμενομένην γερμανικήν απάντησιν εις τας αγγλικάς ενεργείας προς ανανέωσιν των συμφωνιών του Λοκάρνο μεταξύ των Δυνάμεων. Το ζήτημα τούτο εκκρεμεί από ενός περίπου έτους, όπότε ο καγκελλάριος Χίτλερ ανακατέλαβε στρατιωτικώς την Ρηνανίαν και εκήρυξε τας συμφωνίας του Λοκάρνο άκυρους, λόγω της γαλλοσοβιετικής συμφωνίας, την οποίαν εχαρακτήρισεν ως αντίθετον προς τας συνθήκας τας αφορώσας μεταξύ των δυτικών Δυνάμεων. Κατά το κείμενον των συμφωνιών του Λοκάρνο, η Γαλλία, το Βέλγιον και η Γερμανία υπέσχοντο αμοιβαίως να σεβασθούν τα μεταξύ των σύνορα και, κατά συνέπειαν, η Γερμανία εγκατέλειπε πάσαν βλέψιν προς ανάκτησιν της Αλσατίας και της Λωρραίνης, αι οποίαι της απεσπάσθησαν και εδόθησαν εις την Γαλλίαν μετά τον παγκόσμιον πόλεμον. Την εκτέλεσιν των συμφωνιών τούτων μεταξύ των Δυνάμεων την ηγγυήθησαν αι κυβερνήσεις της Αγγλίας και της Ιταλίας, αναλαβούσαι την υποχρέωσιν να ταχθούν προς το μέρος του αμυνομένου, εις ην περίπτωσιν ελάμβανε χώραν άδικος επίθεσις βεβαιωμένη υπό του συμβουλίου της Κοινωνίας των Εθνών. Δηλαδή η Αγγλία και η Ιταλία υπεσχέθησαν να βοηθήσουν στρατιωτικώς την Γαλλίαν και το Βέλγιον, εάν εναντίον αυτών επετίθετο η Γερμανία, ή την Γερμανίαν, εάν εναντίον αυτής επετίθεντο η Γαλλία και το Βέλγιον. Μετά την καταγγελίαν των συμφωνιών του Λοκάρνο υπό της Γερμανίας τον περασμένον Μάρτιον, αι κυβερνήσεις της Γαλλίας, του Βελγίου και της Αγγλίας απεφάσισαν να εμμείνουν εις αυτάς και μάλιστα τας συνεπλήρωσαν, επί τη βάσει της σημειωθείσης μεταβολής εις την κατάστασιν, διά στρατιωτικής συμφωνίας μεταξύ των επιτελείων των, εις τρόπον ώστε σήμερα, εάν η Γερμανία επετίθετο κατά της Γαλλίας ή του Βελγίου, [illegible] ελάμβανε [illegible] των τελευταίων καιρών εις την Βουλήν των Κοινοτήτων και άλλοτε ο Άγγλος υπουργός των Εξωτερικών κ. Ήντεν, όπως και ο Βέλγος συνάδελφός του κ. Σπαάκ εις άλλην περίστασιν.

Ευθύς όμως μετά την καταγγελίαν των συμφωνιών του Λοκάρνο και την στρατιωτικήν ανακατάληψιν των ανοχυρώτων, κατά την συνθήκην των Βερσαλλιών, περιφερειών του Ρήνου, ή μάλλον ταυτοχρόνως με τας ενεργείας εκείνας, ο κ. Χίτλερ παρέσχε την βεβαίωσιν ότι, επί τη βάσει των νέων της πραγματικότητος διαμορφωθέντων νέων όρων, θα ήτο διατεθειμένος να προβή εις την ανανέωσιν των συμφωνιών διά τα δυτικά σύνορα, χωρίς όμως τότε να εισέλθη εις τας λεπτομερείας του πράγματος. Επί ένα ήδη έτος ανταλλάσσονται, αγγλική πρωτοβουλία, διακοινώσεις μεταξύ των κυβερνήσεων διά μίαν προκαταρκτικήν εκκαθάρισιν του εδάφους, προ της συγκλήσεως της μελετωμένης ειδικής διασκέψεως, αλλά αι λεπτομέρειαι αύται δεν εκανονίσθησαν. Είνε δε σοβαρώταται. Πρόκειται περί τριών κυρίως ζητημάτων, άτινα προϋπήρχον της καταγγελίας των συμφωνιών του Λοκάρνο ή εγεννήθησαν αργότερα. Το ένα είνε η τύχη της γαλλοσοβιετικής συμφωνίας, η οποία εχαρακτηρίσθη ως αφορμή της καταγγελίας των δυτικών συνθηκών. Το άλλο είνε η θέσις της Ιταλίας εις το νέον σύμφωνον. Και το τρίτον η θέσις του Βελγίου εις αυτό.

Επί του πρώτου ζητήματος, η Γαλλία και η Αγγλία επιμένουν πάντοτε ότι το γαλλοσοβιετικόν σύμφωνον αποτελεί μίαν πρόσθετον εγγύησιν της ειρήνης, μη αντιβαίνουσαν προς το πνεύμα της Κοινωνίας των Εθνών, και ότι η δυσκολία θα ηδύνατο να υπερκαμφθή, εάν η γερμανική κυβέρνησις εδέχετο την επέκτασιν των συμφωνιών του νέου Λοκάρνο και εις τα ανατολικά σύνορα, παρεχομένης ούτω εγγυήσεως περί αμεταβλήτου του σημερινού εδαφικού καθεστώτος διά την Ρωσσίαν, την Πολωνίαν, την Τσεχοσλοβακίαν και τα άλλα κράτη της Μικράς Αντάντ. Η Γερμανία όμως φαίνεται να επιμένη όπως και το γαλλοσοβιετικόν σύμφωνον ακυρωθή ή τροποποιηθή, εις τρόπον ώστε να αποβάλη τον υποτιθέμενον σημερινόν αντιγερμανικόν χαρακτήρα του, και το νέον σύμφωνον του Λοκάρνο μη επεκταθή εις τα ανατολικά σύνορα, με την δικαιολογίαν ότι η Γερμανία δεν ημπορεί να έλθη εις συνεννόησιν με τον θανάσιμον εχθρόν της τον κομμουνισμόν.

Επί του δευτέρου ζητήματος η άρνησις προέρχεται από την αγγλικήν κυβέρνησιν, η οποία δεν θα ήθελε να παράσχη εγγύησιν διά τα ιταλικά σύνορα ανάλογον προς εκείνην που είνε διατεθειμένη να δώση εις την Γαλλίαν και εις την Γερμανίαν διά τα ίδικά των κοινά σύνορα. Η Γερμανία ζητεί όπως του νέου συμφώνου μετάσχη και η Ιταλία [illegible] εις αυτό εφ' όσους όρους απετέλεσεν ήδη μέρος του προηγουμένου, ως απλή δηλαδή εγγυήτρια των συνόρων των άλλων, χωρίς αμοιβαιότητα. Τέλος, η πολιτική του Βελγίου, φαίνεται από τινος αποβλέπουσα εις μίαν κατάστασιν ουδετερότητος και επιδιώκει όπως εις το νέον Λοκάρνο αι άλλαι Δυνάμεις εγγυηθούν την ιδικήν του ασφάλειαν, χωρίς το ίδιον να αναλάβη την αυτήν υποχρέωσιν απέναντι αυτών. Η Γερμανία υπεσχέθη ότι θα σεβασθή την ακεραιότητα του Βελγίου, όπως και εκείνην της Ολλανδίας και της Ελβετίας. Η αγγλική και η γαλλική κυβέρνησις όμως δεν καθώρισαν εισέτι σαφώς την στάσιν των απέναντι του ειδικού βελγικού προβλήματος.

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Ο κ. ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΕΝ ΜΕΣΩ ΘΕΡΜΩΝ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ ΤΩΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΘΕΝΤΩΝ ΧΩΡΙΚΩΝ ΕΠΕΣΚΕΦΘΗΣΑΝ ΧΘΕΣ ΤΑ ΧΩΡΙΑ ΤΗΣ ΠΕΔΙΑΔΟΣ ΜΕΣΣΑΡΑΣ

ΑΙ ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΟΙΝΟΤΑΡΧΩΝ

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ, 12 Μαρτίου (Τηλεγραφικώς). — Η σημερινή βασιλική εκδρομή εις Μεσσαράν επραγματοποιήθη υπό ηλιόλουστον ημέραν. Προς προϋπάντησιν της Α. Μ. του Βασιλέως είχον [illegible] γεμίζει τα στήθη μας από [illegible] ενθουσιασμόν, λατρεία και αγάπη, ρίγη συγκινήσεως διατρέχουν τα σώματα ημών, ενώ ατενίζομεν το σεπτόν σας πρόσωπον και οι καρδιές μας πάλλουν [illegible] του έθνους. Μεγαλειότατε, έσο βέβαιος ότι η άθρόα προσέλευσις του λαού σου και η διά παντοίων τρόπων εκδήλωσις της αγάπης του προς σε, χαλυβδώνει τον Υμέτερον βασιλικόν θρόνον [illegible] μας σε σας αγαπημένε μας Βασιλιά θα απευθύνεται, σε κάθε στιγμή και ώρα. Ζήτω ο Βασιλεύς των Ελλήνων, ζήτω το έθνος».

Η υποδοχή εις Αγίαν Βαρβάραν [illegible]

Παλαιός πολεμιστής φιλεί το χέρι της Α. Μ. του Βασιλέως. Ο Άναξ χαιρετά αναπήρους πολέμου.

σχηματισθή αυθορμήτως συγκεντρώσεις εις διάφορα σημεία της πόλεως, αι οποίαι επευφημούν και τραγουδούν πατριωτικά άσματα. Πρώτος ανεχώρησεν εξ Ηρακλείου ο πρωθυπουργός ακολουθούμενος υπό του κ. Μπουρμπούλη, του Γενικού Διοικητού και του μεράρχου. Η πρωθυπουργική συνοδεία εστάθη εις την θέσιν Γέφυρα όπου ανέμενε την Α. Μ. τον Βασιλέα, όστις έφθασεν αργότερον εν τέταρτον.

Η βασιλική συνοδεία διήλθε διά του χωρίου Αθάνατοι, όπου οι μαθηταί του σχολείου εχαιρέτησαν την Α. Μ. τον Βασιλέα διά ασμάτων. Εις την κοινότητα Σταυρακίων είχε στηθή μεγαλοπρεπής αψίς με την επιγραφήν: «Καλώς ήλθατε» και με εικόνας του Άνακτος και του κ. Μεταξά. Η διδασκάλισσα δις Μαρία Κωστομανωλάκη προσεφώνησεν ως εξής:

«Μεγαλειότατε, ευαρεστηθήτε να δεχθήτε ολίγα άνθη τα οποία παιδιά αγροτών συνέλεξαν εις Μεσσαράν και προσφέρουν δι' εμού εις τον Βασιλέα των. Επίσης παρακαλώ δεχθήτε τας ευχάς όχι μόνον των παιδιών, αλλά και ολοκλήρου της κοινότητος [illegible] λοιπών διαμερισμάτων της Κρήτης διά την αποθέωσιν της ελευθερίας».

Εις την κοινότητα Αγίας Βαρβάρας ο πρόεδρος αυτής κ. Αναγνωστάκης προσεφώνησεν ως εξής:

«Μεγαλειότατε, ευλαβώς κλίνω το γόνυ διά να ευχηθώ εις όμας το καλώς ήλθατε. Η Υμετέρα άφιξις στην ηρωική μεγαλόνησον Κρήτην και η εντεύθεν διέλευσις της Μεγαλειότητός σας, από ιεράν συγκίνησιν διά την μεγάλην τιμήν της οποίας ηξιώθημεν να ατενίσωμεν τον Βασιλέα μας και υιόν του μεγάλου μας στρατάρχου και ελευθερωτού της πατρίδος αειμνήστου Κωνσταντίνου. Ημείς δε όλοι ηνωμένοι από [illegible] σεπτόν σας πρόσωπον θα σχηματίσωμεν μίαν άλυσον γύρω του θρόνου σας διά τους προδότας του Στέμματος και της πατρίδος. Κατοικούντες δε εις το

Η Α. Μ. ο Βασιλεύς συνομιλεί μετά του κ. Μεταξά εις Ηράκλειον

νου. Ο ειλικρινής ενθουσιασμός ο οποίος πηγάζει από τας ευγενικάς ψυχάς, αφοσιωμένας εις τον υψηλόν σας θρόνον, δηλοί ότι εις όμας αναγνωρίζομεν τον σωτήρα της Ελλάδος μας και τον εκτελεστήν των μεγάλων ονείρων νεώτερον [illegible] του Βασιλείου μας, δεν θα παύσωμεν από του να εργαζώμεθα νυχθημερόν διά τον μεγάλο μας πατέρα, τον Βασιλέα τον Γεώργιον τον Β'. Η σκέψις μας, ο συλλογισμός μας και ο κάθε παλμός της καρδίας [illegible]

ραν υπήρξεν ενθουσιωδεστάτη, οι συγκεντρωθέντες δε χωρικοί των πέριξ χωρίων επευφήμησαν ζωηρότατα την Α. Μ. τον Βασιλέα και τον κ. πρωθυπουργόν. Επίσης εις το αυτό χωρίον εύσταλείς χωρικοί ανεσήκωσαν το αυτοκίνητον επί του οποίου επέβαινεν η Α. Μ. ο Βασιλεύς και έφερον αυτό επί των χειρών εις μεγάλην απόστασιν.

ΕΙΣ ΤΑ ΑΛΛΑ ΧΩΡΙΑ

Εις την κοινότητα Σίβας είχον συγκεντρωθή οι κάτοικοι αυτής καθώς και οι κάτοικοι Αγίου Μύρωνος. Το χωρίον ήτο σημαιοστόλιστον, εις το κέντρον δε αυτού είχε στηθή μεγάλη αψίς με την επιγραφήν «Καλώς ήλθατε».

Τον Βασιλέα προσεφώνησεν ο πρόεδρος της κοινότητος Σίβας Γουλιελμάκης, και η διδασκάλισσα Ρίρίκα Ατσαλάκη προσέφερεν ανθοδέσμην. Επίσης προσεφώνησε τον Άνακτα ο κ. Κουκάκης πρόεδρος της κοινότητος Αγίου Μύρωνος.

Μέχρι του Βενεράτου επεφυλάσσετο εις τον Άνακτα και τον πρόεδρον της κυβερνήσεως ενθουσιώδης υποδοχή. Εις το χωρίον τούτο είχον συγκεντρωθή οι κάτοικοι των κοινοτήτων Βενεράτου και Κερασσών. Το χωρίον ήτο σημαιοστόλιστον με μεγαλοπρεπεστάτην αψίδα φέρουσαν την επιγραφήν «Καλώς ήλθατε» με τας φωτογραφίας του Βασιλέως και του κ. προέδρου της κυβερνήσεως καθώς και φωτογραφίας αγωνιστών.

Εις την Α. Μ. τον Βασιλέα και τον κ. πρόεδρον της κυβερνήσε-

[Η συνέχεια εις την 6ην σελίδα]

ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΜΙΑ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

Ο ΚΑΡΤΕΣΙΟΣ ΚΑΙ Η ΜΕΘΟΔΟΣ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, Μάρτιος [Του ανταποκριτού μας].— Η Γαλλία ετοιμάζεται να εορτάση εντός ολίγου την τρίτην εκατονταετηρίδα του φιλοσόφου της, του Καρτεσίου ιδιαιτέρως έθνους, του γνωστού εις τον κόσμον ολόκληρον έργου του, που φέρει τον τίτλον «Έκθεσις της Μεθόδου — Discours de la méthode».— Εις τον εορτασμόν αυτόν η Γαλλία εκάλεσεν ήδη τα πανεπιστήμια και τους σοφούς όλων των χωρών με την παράκλησιν να παρουσιάσουν στο ειδικόν αυτό συνέδριον τας μελέτας και τα πορίσματά των επί της επιρροής, που η φιλοσοφία του Καρτεσίου, δηλαδή του Ντεκάρτ, τον οποίον ημείς οι Έλληνες εγνωρίσαμεν υπό το όνομα, θα ελέγαμεν σχεδόν υπό το ψευδώνυμον Καρτέσιος, εξήσκησεν εις την σκέψιν και την πνευματικήν παραγωγήν της χώρας εκάστου.

Δεν πρόκειται, φυσικά, περί ματαιοδοξίας ή επιδείξεως. Δεν είνε ποτέ ματαιοδοξία η επίδειξις, ο σεβασμός και η λατρεία ενός λαού στον πνευματικό του κόσμο και στα έργα, που έστησαν επάνω σε μιά χώρα και στη συνείδηση του ανθρώπου για την αιωνιότητα, οι πνευματικοί οδηγοί του. Πολύ περισσότερο όταν αυτά τα έργα κι' αυτοί οι πνευματικοί θησαυροί όχι μόνον έχουν αφήση ίχνη στην ψυχή των μεταγενεστέρων, αλλά καλλιεργούνται πάντοτε ως ζωντανή γη και χρησιμεύουν πάντοτε ως ύλη και τροφή της διαμορφώσεως των, της προεκτάσεως των ικανοτήτων των. Και είνε ακριβώς η περίπτωσις του Καρτεσίου και των έργων του στη Γαλλία. Είνε ακριβώς η περίπτωσις της Γαλλίας, για την οποία ο φιλόσοφος της Μεθόδου δεν έμεινεν όνομα απλό και δόξα μουσείου ή βιβλιοθήκης, αλλ' έγινε και είνε αίμα της καθημερινής κυκλοφορίας της υπάρξεώς της, ξεκαθαριστής και οδηγός της λογικής της.

Για το γαλλικό λαόν ο Καρτέσιος εμόρφωσε τη Γαλλία και δεν έχει κανείς παρά να ζήση μέσα στη γαλλική κοινωνία, να πάρη το άρωμα της σκέψεώς της για να ένοιώση λαμπρά, σ' όλη του την πραγματικότητα τον δρόμο, που ακούσαμε τόσες φορές εδώ, κατά τον οποίον το φιλοσοφικό έργο του Καρτεσίου έχει για τη γαλλική συνείδηση την ίδια αξία επιρροής με εκείνην της Βίβλου του Λουθήρου για τη Γερμανία, της «Θείας Κωμωδίας» του Δάντη για την Ιταλία ή του Σαίξπηρ για την Αγγλία. Καμμιά, απολύτως καμμιά υπερβολή δεν ο Γάλλος σκέπτεται Καρτεσιανά, επάνω στο δρόμο, που του άνοιξε ο μεγάλος φιλόσοφος, αυτός ο γνήσιος συνεχιστής, στην πραγματικότητά της, της σκέψεως, αλλά και του τρόπου της ζωής των αρχαίων της Ελλάδος—εκείνων, για τους οποίους η άμεσος και πλήρης συμμετοχή τους στην κοινή ζωή του λαού, ήταν βάσις και αφετηρία της σκέψεώς των. Τί άλλο νόημα έχει ο Αριστοτελικός ορισμός του ανθρώπου ως ζώου πολιτικού; Ο Σωκράτης δεν μπορούσε να είνε σαφέστερος όταν μάς λέγει στο «Φαίδρο» του Πλάτωνος ότι «δεν διδάσκεται παρά μόνο κοντά στους ανθρώπους, στην πόλι».

Η αφορμή, που μάς δίνει η Γαλλία με τον εορτασμό της φιλοσοφίας του Καρτεσίου, δεν είνε μόνο επαγωγός, αλλά βαθειά χαρούμενη και μάς επαναφέρει στη σκέψι, από την οποίαν δεν θα έπρεπε ποτέ ν' απομακρυνθούμε, και κατά την οποία οι λαοί δεν είνε πράγματι παρά δημιουργήματα των ολίγων τολμηρών και, ας πούμε, μεγάλων ανθρώπων, που ετόλμησαν να σκεφθούν και να πουν τη σκέψι τους, των ανθρώπων, που αποτύπωσαν την εικόνα του κόσμου, καθώς τον είδαν στην εσωτερική και στο όρος, του οποίου είνε ή μπορεί να γίνη άξιος.

«Η ανθρωπότης, είπεν ο ποιητής, δεν είνε παρά οι λίγοι άνθρωποι, που έρχονται κάθε τόσο και σηκώνουν τα βάρη και τις αμαρτίες του συνόλου».

Τί θα ήταν οι λαοί δίχως τους πνευματικούς οδηγούς των; Τί θα ήταν οι Έλληνες δίχως εκείνους, που εξέφρασαν τη σκέψη της, το τραγούδι της, την ικανότητά της για δημιουργία; Η αλήθεια αυτή είνε ό,τι πιο κοινό υπάρχει στον κόσμο... Όμως η αναγνώρισις, ο σεβασμός και η αγάπη αυτής της αλήθειας, είνε μιά πράξις, μιά διαπίστωσις πο-

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΟΣ...

ΒΙΚΤΩΡΙΑ, Η ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΩΚΕΑΝΩΝ ΚΑΙ ΗΠΕΙΡΩΝ

7

Έτσι από την ημέρα που η δούκισσα του ανήγγειλε πως θα εγίνοταν μητέρα, δεν εχωρούσε πιά ο τόπος τον δούκα του Κεντ. Το παιδί έπρεπε να γεννηθή οπωσδήποτε στην Αγγλία. Χρήματα για το ταξείδι δεν υπήρχαν. Ο πρωτότοκος αδελφός του ο αντιβασιλεύς δεν του έστελνε γιατί δεν τον ήθελε κοντά του. Ο πρίγκηψ Λεοπόλδος, ο γυναικάδελφός του, ο οποίος επανειλημμένως τον είχε βοηθήσει, βρισκόταν και αυτός σε ανάγκη. Αλλά κανένα εμπόδιο δεν μπορούσε να κλονίση την απόφασι του δουκός.

— Και ο κόσμος να χαλάση, εφώναζε, το παιδί μου θα γεννηθή στην Αγγλία.

Τέλος ο δικηγόρος του κατώρθωσε να του εξοικονομήση ένα ποσόν, σχετικώς ασήμαντο. Και ο δουξ, ξεχνώντας τον τίτλο του, θυμήθηκε τη στρατιωτική του ζωή. Τον Απρίλη, μόλις δυό μήνες πριν από τον τοκετό, ενοικίασε ένα αμάξι. Έβαλε μέσα τη δούκισσα, την κόρη της, μιά νοσοκόμα, μιά υπηρέτρια, τα σκυλιά και τα καναρίνια της δουκίσσης, ανέβηκεν ο ίδιος στη θέση του αμαξά, έπιασε τα γκέμια κ' εξεκίνησε. Το ταξείδι ήταν ατέλειωτο, εξαντλητικό. Έπρεπε να διασχίσουν τη Γερμανία και τη Γαλλία έως τη Μάγχη. Οι δρόμοι ήσαν άθλιοι, οι ταξειδιώτες ήσαν αναγκασμένοι να καταλύουν σε άθλια πανδοχεία. Το πέρασμα της Μάγχης ήταν καταστροφικό. Αλλά ο [illegible]

του, τον αντιβασιλέα, ο οποίος έπνεε μένεα εναντίον του δουκός του Κεντ πρώτα γιατί ο θείος έμενεν άτεκνος κ' έπειτα γιατί ο άλλος το είχε βέβαιο κι' όλας κάπως ότι οπωσδήποτε η κόρη του θα εγίνοταν βασίλισσα — και μάλιστα μεγάλη... Του παρήγγειλε λοιπόν ότι θα επήγαινε να παραστή κι' αυτός στην βάπτισι. Και στις 24 Ιουνίου, ημέρα της βαπτίσεως, εμπήκε καμαρωτός στη μεγάλη αίθουσα του ανακτόρου του Κένσιγκτον, λάμποντας και αστράφτοντας από το χρυσάφι και τα διαμάντια — τόσο που επεσκίαζε τη χρυσή κολυμβήθρα και τα άλλα σκεύη του θρόνου που είχαν μεταφερθή από τον Πύργο του Λονδίνου για την τελετή. Το ύφος του, οι ματιές του εναντίον του αδελφού του και της νύφης του έδειχναν ότι κάτι εμαγείρευε. Ήδη, χωρίς να ερωτήση τους γονείς, είχεν αναγγείλη ότι ένας από τους αναδόχους του βρέφους θα ήταν και ο τσάρος Αλέξανδρος της Ρωσσίας. Και τώρα, όταν ο αρχιεπίσκοπος του Καντέρμπουρυ ερώτησε τί όνομα θα έδιναν της μικρής, ο αντιβασιλεύς απήντησεν επιτακτικά:

— Αλεξανδρίνη.

Ο δουξ του Κεντ, ξαφνιασμένος, ετόλμησε να παρατηρήση ότι μπορούσε να προστεθή κι' άλλο ένα όνομα:

— Βεβαίως, είπεν ο αντιβασιλεύς. Γεωργία — καλό δεν είνε;

— Η Ελισάβετ, είπεν ο δουξ.

Οι δυό αδελφοί αγριοκυττάζονταν και ο αρχιεπίσκοπος κρατούσε το παιδί, εκοίταζε με απορία πότε τον ένα πότε τον άλλον.

— Πολύ καλά, είπεν ο αντιβασιλεύς επί τέλους, έτοιμος να εξαπολύση κεραυνούς. Δώστε της το όνομα της μητέρας της. Αλλά το πρώτο όνομα θα είνε Αλεξανδρίνη.

Έτσι το κορίτσι, προς μεγάλη δυσφορία του πατέρα του, εβαπτίσθη Αλεξανδρίνη — Βικτωρία.

[illegible]

ΑΥΡΙΟΝ η συνέχεια

ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ, ΙΤΑΛΙΑ, ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ...

«Η ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ ΕΙΝΕ Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΒΑΣΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ»

ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΚΤΑΣ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΕΙΛΟΝ

ΡΩΜΗ, Μάρτιος [Ιδιαιτέρα υπηρεσία].— «Το ταξείδιον του Ντούτσε εις την Λιβύην υπεκίνησε πλήθος επικρίσεων. Η Ιταλία δεν έχει να δώση εξηγήσεις εις κανένα. Η Λιβύη είνε γη ιδική της και η Μεσόγειος, εφ' όσον υπάρχει Ιταλία, είνε θάλασσα η οποία κατά μέγα μέρος [illegible] είνε ιταλική». Τα ολιγόλογα αυτά σχόλια τα δημοσιεύει η «Στάμπα» [illegible] και με στοιχεία μεγαλύτερα του συνήθους, συνοψίζει την στάσιν των επισήμων ιταλικών κύκλων και του φασιστικού τύπου έναντι των [illegible] και των παρατηρήσεων του διεθνούς τύπου επί του [illegible]

διευκρινισθή και καθορισθή. Ο λόγος του Μιλάνου έδειξε κατά τρόπον μη επιδεχόμενον αμφισβήτησιν, τους προσανατολισμούς της μεσογειακής πολιτικής της Ιταλίας και η συμφωνία κυρίων, που επηκολούθησεν αμέσως(?) μετά τον λόγον [illegible] της Ιταλίας [illegible]

όπως ετόνισεν ήδη ο Μουσσολίνι εις τον τελευταίον του λόγον εν Μιλάνω, είνε διά την Ιταλίαν ζωτική [illegible] από κάθε άλλην μεγάλην δύναμιν. Είνε προ παντός η μοναδική βάσις της ιταλικής εθνικής ζωής. Αλλ' είνε ακόμη η μόνη οδός των αυτοκρατορικών συγκοινωνιών της Ιταλίας και έχει διά τούτο την ιδίαν αξίαν, επαυξανομένην υπό του γεγονότος της μοναδικότητος της, που αποδίδει εις αυτήν η Αγγλία εις τας πολιτικάς της ασχολήσεις και εις τα ναυτικά της σχέδια. [illegible]

λι και άλλα παράλια σημεία μέχρι Βεγγάζης θα ηδύναντο να αποκλείσουν εμπορικά και πολεμικά σκάφη, τα οποία θα είχον γλυτώσει από τα υποβρύχια. Έτερος αντικειμενικός σκοπός αυτών των ασκήσεων είνε να αποδείξουν μέχρι ποίου βαθμού το Τομπρούκ και άλλα σημεία της Λιβυκής παραλίας δύνανται να χρησιμοποιηθούν διά την επιτήρησιν της οδού μεταξύ Αφρικής και Κρήτης και ποίον ρόλον θα παίξη το Τομπρούκ εν περιπτώσει επιθέσεως εκ της Εγγύς Ανατολής [illegible]

[illegible]

ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ ΤΟΥ ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

ΠΡΩΪΝΟΙ ΚΕΛΑΪΔΙΣΜΟΙ

[illegible]

«Βαρέθηκα να σ' αγαπώ...
Ήρθ' ο καιρός να σου το πω·
Πάει θα με χάσεις...»

[illegible]

ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ